

POSTANOWIENIE

Dnia 2 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Borowczak

Protokolant: sędzia przewodniczący

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derda

po rozpoznaniu w sprawie M. N.

wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego

postanawia:

1. na podstawie art.572 k.p.k. umorzyć postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych wyrokami Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawach o sygn. akt II K 284/93, II K 393/93, II K 127/95, II K 458/96, II K 91/97, II K 206/01, II K 887/06, II K 366/07, II K 703/07, II K 1166/07, II K 115/98, II K 86/94, II K 392/98 oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie III K 417/08 i III K 336/09
2. na podstawie art.35§1 k.p.k. w zw. z art.569§1 k.p.k. uznać się niewłaściwym do rozpoznania sprawy w pozostałym zakresie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Starogardzie Gdańskim jako sądowi właściwemu,
3. na podstawie na podstawie art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 14 ust. 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 120 zł + VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,
4. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany M. N. wniósł o wydanie wobec dla niego wyroku łącznego obejmującego dwa wyroki Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygn. akt II K 235/14 oraz II K 862/14.

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie II K 431/15 Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu jako właściwemu rzeczowo i miejscowo do jej rozpoznania. W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że skazany M. N. był skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie III K 417/08, a więc sądu wyższego rzędu w odniesieniu do Sądu Rejonowego. W tej sytuacji właściwy do wydania wyroku łącznego jest Sąd Okręgowy w Poznaniu jako sąd wyższego rzędu.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie ustalono, że M. N. został skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawach o sygn. akt . akt II K 284/93, II K 393/93, II K 127/95, II K 458/96, II K 91/97, II K 206/01, II K 887/06, II K 366/07, II K 703/07, II K 1166/07, II K 115/98, II K 86/94, II K 392/98, wyrokami Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawach o sygn. akt III K 417/08 oraz III K 336/09 (wyrok łączny), a nadto dwoma jeszcze wyrokami Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim tj.;

- z dnia 19 sierpnia 2014r. sygn. akt II K 235/14, którym został skazany za przestępstwo popełnione 3 grudnia 2013r.

- z dnia 22 grudnia 2014r. sygn. akt II K 862/14, którym został skazany za przestępstwo popełnione 5 sierpnia 2014r.

W sprawie M. N. nie znajdują zastosowania przepisy art. 85-91 w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396). Zgodnie bowiem z art.19 ust.1 tej ustawy przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego (regulujących zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych) w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Skoro wszystkie kary wymierzone skazanemu M. N. zostały prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r., tj. przed 1 lipca 2015r., a jednocześnie nie została ona prawomocnie skazana po tym dniu, to nowe zasady orzekania kar łącznych nie obowiązują w jej sprawie.

W myśl art.19 ust.2 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw – jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie tej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w Kodeksie karnym, w brzmieniu nadanym tą ustawą, wymierzoną karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w Kodeksie karnym, w brzmieniu nadanym tą ustawą. Żadna z kar łącznych orzeczonych wobec M. N. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 listopada 2009r., sygn. akt III K 336/09, nie jest wyższa od górnej granicy kary łącznej określonej w Kodeksie karnym w obecnym brzmieniu, która zgodnie z art.86§1 może być orzeczona w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 20 lat pozbawienia wolności. Nie ma zatem żadnych podstaw do obniżania którejkolwiek z kar łącznych wymierzonych M. N. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 listopada 2009r., sygn. akt III K 336/09.

Zgodnie z art.569§ 1 k.p.k., w brzmieniu znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, przy czym stosownie do art.569§ 2 k.p.k. jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu. W myśl natomiast art.85 k.k. Sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełni dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Rozważając ewentualną możliwość połączenia kar orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 6 listopada 2008r. w sprawie o sygn. akt III K 417/08 z innymi karami pozbawienia wolności należy zaznaczyć, że skazanie objęte wskazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu jest już przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Poznaniu, który wyrokiem łącznym z dnia 23 listopada 2009r., sygn. akt III K 336/09 połączył kary orzeczone tym wyrokiem i inne kary, zaś przedmiotem rozpoznania w tym postępowaniu o wydanie wyroku łącznego były nadto kary wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawach o sygn. akt II K 284/93, II K 393/93, II K 127/95, II K 458/96, II K 91/97, II K 206/01, II K 887/06, II K 366/07, II K 703/07, II K 1166/07, II K 115/98, II K 86/94, II K 392/98.

Sąd w pełni zgadza się przy tym z panującym w orzecznictwie poglądem, zgodnie z którym o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w rozumieniu art.575§1 k.p.k., w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nie objętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, które – w świetle przesłanek z art.85 k.k. – nadaje się do połączenia z wszystkimi bądź z co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2005 r., sygn. akt II AKa 355/2004, LEX nr 164563, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 marca 2007 r., sygn. akt II AKz 80/2007, LEX nr 250069, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 marca 2010 r., sygn. akt II AKa 23/10, LEX nr 583680). Potrzeba wydania nowego wyroku łącznego zachodzi więc jedynie wówczas, gdy ujawni się kolejne skazanie tej samej osoby, które nie było objęte dotychczasowym wyrokiem łącznym, a jednocześnie wymierzona kara polegała na łączeniu w myśl art.85 k.k. W przeciwnym wypadku nie

ma natomiast żadnych podstaw od uznania, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar, będący pochodną realnego zbiegu przestępstw o jakim mowa w tym przepisie, uległ bądź powinien ulec rozłączeniu.

Skazania pozostałymi wyrokami Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim tj. objętymi wnioskiem wyrokami w sprawach II K 235/14 oraz II K 862/14 nie tworzą natomiast zbiegu z przestępstwami, za które M. N. została skazana wyrokami, a które objęte zostały postępowaniem o wydanie wyroku łącznego zakończonym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 listopada 2009r., sygn. akt III K 336/09. Przestępstwa osądzone tymi wyrokami Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim tj. w sprawach II K 235/14 oraz II K 862/14 zostały bowiem popełnione odpowiednio w dniach: 3 grudnia 2013r. oraz 5 sierpnia 2014r., a więc już po wydaniu poprzednich wyroków skazujących oraz wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 listopada 2009r., sygn. akt III K 336/09. W konsekwencji na podstawie art.572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w zakresie połączenia kar wymierzonych wyrokami Sądu Okręgowego w Poznaniu i wyrokami Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawach o sygn. akt II K 284/93, II K 393/93, II K 127/95, II K 458/96, II K 91/97, II K 206/01, II K 887/06, II K 366/07, II K 703/07, II K 1166/07, II K 115/98, II K 86/94, II K 392/98 z karami wymierzonymi M. N. w sprawach II K 235/14 oraz II K 862/14.

Sąd podzielił również pogląd Sądu Najwyższego, wedle którego trzeba przyjąć, że każdy sąd rozpoznający sprawę o wydanie wyroku łącznego zobowiązany jest, na podstawie art.572 k.p.k., do umorzenia postępowania zawsze wówczas i w takim zakresie, w jakim stwierdzi brak warunków do wydania wyroku łącznego. Jeżeli to sąd wyższego rzędu stwierdzi brak warunków do „połączenia” wyroku tego sądu z wyrokami sądów niższego rzędu, to ocena właściwości rzeczowej do dalszego prowadzenia sprawy o wydanie wyroku łącznego uzależniona będzie od etapu rozpoznania sprawy. Jeśli nastąpi to w toku przygotowania do rozprawy, znajdzie zastosowanie art.35§1 k.p.k., przy czym postanowienie o przekazaniu sprawy innemu sądowi, poprzedzone być musi orzeczeniem o stosownym umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego (choćby miało to nastąpić w jednym postanowieniu). Postanowienie o przekazaniu sprawy sądowi niższego rzędu, w omawianym układzie procesowym, jest wszak wyłącznie następstwem uznania, że wyrok sądu wyższego rzędu nie spełnia warunków do objęcia go wyrokiem łącznym z wyrokami sądów niższego rzędu, a procesowym tego wyrazem jest umorzenie postępowania w tym zakresie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt I KZP 32/06, OSNKW 2007/1 poz. 3, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2011 r., sygn. akt II KK 312/10, LEX nr 785900). Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, toteż Sąd uznał, że nie jest właściwy do rozpoznania sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w sprawach II K 235/14 oraz II K 862/14, co do których mogą zachodzić warunki do wydania takiego wyroku.

Z uwagi na powyższe, Sąd postanowił umorzyć postępowanie w zakresie wskazanym w punkcie 1. części rozstrzygającej, a w pozostałej części sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Starogardzie Gdańskim jako właściwemu do jej rozpoznania (pkt 2. części rozstrzygającej).

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie przepisów wskazanych w pkt.3, zaś o kosztach postępowania orzeczono jak w punkcie 4. części rozstrzygającej.

SSO Tomasz Borowczak